Ч. 13 Четвер 17 (30) січня 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Подорож наслідника престола до Росиї. — Вісти з Сербії.)

Зоповіджена подорож австрийского наслідника престола до Петербурга, о котрій ми згадували, набирає першорядного значіня і виступає на перший плян на поли міжнародної політики. Вправді архикнязь Франц Фердинанд має туда удатись, щоби цареви Николаєви II. лично подякувати за іменоване ґенералом российскої кавалериї, однак догадують ся, що крім того візита має характер високо політичний. Передовсім випадає звернути увагу на змаганя зближеня Австро-Угорщини до Росиї в справах економічних, які навязав амбасадор австрийский барон Еренталь з российским міністром скарбу Вітте. — Neue fr. Presse, покликуючи ся на те, що архикнязь Франц Фердинанд перед одинайцятьма літами — точно в лютім 1891 р. — бавив в Москві і Петербурзі, де представляв ся цареви яко наслідник престола, — підносить високо-політичний характер теперішної візити з огляду на положене на балканьскім півострові, де тепер знов все кипить мов в горшку. В часї побуту самого Цісаря над Невою 1897 р. наступила приязна обміна гадок в справі балканьскій, а теперішна візита мала би бути відновленем того порозуміня, та скріпленем союза між Віднем і Петербургом. — Fremdenblatt, доносячи о тім, пише: Хоч приводом до тої подорожи є справа личного характеру, то все-таки вже саму вість о ній принято в цілій монархії з великим вдоволенєм. Візита архикнязя в Петербурзї може тілько причинити ся до заманїфестованя істнуючих між обома володіючими домами сердечних відносин, що найшла свій вираз в найновійшім відзначеню архикнязя. — N. W. Journal зуставляє теперішну візиту анґлїйского наслідника престола в Берлинї із заповідженою візитою архикн. Фердинанда в Петербурзї і робить з того різні висновки. А вкінци замічає, що российска держава, маючи на оці важні інтереси в Азиї, мусить мати сильну підставу мира в Европі, для того порозуміне з Австро-Угорщиною уважає для себе дуже цінною справою. — Magyar Nemzet в тій справі пише: Не може бути найменьшого сумніву, що подорож архикнязя є в першім ряді актом вічливости, однак хибно було би думати, що лише актом звичайної вічливости, без ніякої важнїйшої цїли, без глубшого значіня. Всїм ще в сьвіжій памяти візита яку зложив вел. князь Михаїл Цісареви Франц Йосифови в Будапешті. Тогди вже було загально звістно, що та візита є чимсь більше, ніж актом звичайної вічливости. Одвітом на тую візиту є теперішний виїзд архикн. Фердинанда до Петербурга і она є доказом, що у Відни держать ся не лише приписів етикети, але що між обома династиями істнує щира сердечність, котра уявляє ся також в зносинах обох правительств до себе.

Віденьска часопись Sonn- u. Montags-Ztg. містить допись з Білгорода, в котрій поясняють ся послїдні вісти, подані в австрийскій прасї про відносини в Сербії. Именно каже ся там, що пущені в сьвіт поголоски, особливож донесенє „N. fr. Presse“ про намірену абдикацию короля Александра суть злобною сплетнею кільканайцятьох сербских, добровільних еміґрантів, котрі тим способом хотять дати волю своїй ненависти та мстивости супротив теперішного пануючого Сербії. З найлїпше поінформованого жерела — каже дописуватель „Sonn- u. Montags-Ztg.“ — можемо впевнити, що король Александер не уважає себе ще таким старим, щоби питанє свого наслїдства уважав пекучим, тим більше, що населенє Сербії щиро привязане до династиї Обреновичів, а надія до прямого наслїдника короля Александра ще не зовсїм зникла. Король Александер має доперва 26 лїт, і хотяй би не судило ся єму сповнити сї надії свого народа, то всеж таки він має ще час, щоби справу свого наслїдства порішити без всяких інспіраторів на повне вдоволенє краю. Про мнимих кандидатів на наслїдників, як молодого Луневича, Миколу Чорногорского, або Петра Караджорджевича не думав тут ніхто з розумних людий. Так само і що-до фінансового положеня Сербії, хоч оно хвилево не конче вдоволяюче, але в прирівнаню до других балканьских держав, можна єго назвати користним, бо податкова сила краю, особливо рільничого населеня, досї майже не вичерпана. Тож нема сумніву, що край, такий богатий, як Сербія, на плоди природи, котрого скарби з причини недостатку підприємчого духа і зелїзних доріг, лежать ще скриті в земли, — що сей край переборе небавом сї трудности. Державному кредитови

---

33) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Повість із старого Єгипту.

Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого німецкого видання.)

(Дальше.)

Перед скалою, що закривала єго перед очима Неферти, станув Паакер, поставив посудину з водою на гладку плиту, і вийняв із за пояса флящину з любовним напитком.

Пальцї єму дрожали, мозок єму запоморочило, як би надихав ся якоїсь пари, що завертає голову, а в єго груди відозвали ся тисячі голосів, і з превеликої радости мов би говорили до него: Бери ся живо до дїла, ужий напитку, тепер або ніколи!

В єго голові зробило ся так, як у того самотного подорожного, що на своїй дорозї знаходить завіщанє якогось померлого своякa, на котрого маєток мав надію, а в котрім той позбавляє єго спадщини. Чи віддати єму то завіщанє судиям, чи знищити єго?

Паакер не лиш заявляв дїлами свою побожність, але й був того переконаня, що доси всюди держав ся постанов віри своїх батьків. Чужолюбність була тяжким гріхом, але хибаж він не мав давнїйшого права до Неферти, як поводатор короля?

Хто займав ся чорною маґією [1]), того після закона треба було карати смертию, а стара чарівниця мала задля того недобру славу; алє чи він ходив до неї умисно по любовний напиток? Абож не могло і так бути, що душі єго померших свояків, що навіть самі боги вислухали єго молитви, дали ублагати ся єго жертвами — і случайно, ніби якимсь чудом, дали єму в руки чародійне средство, о котрого наслїдках ані на хвильку не сумнївав ся?

Товариші Паакера уважали єго за чоловіка, котрий борзо рішає ся, а в трудних случаях дїлав він дїйстно з незвичайною скоростию; але то, що єго в таких случаях спонукувало, то не була така дуже скора спроможність в однїй хвили готового і добре вправного мозку, лиш наслїдки того, що виходило ніби з якоїсь забави в питаня і відповіди.

На єго шиї і поясї висїли найприріжнїйші амулети, а всї посьвячені єреями, і великої сьвятости та вартости.

Коли очко лазурового каменя, що звисав єму від пояса на золотім ланцушку, так упав, коли єго було кинути на землю, що єго вирізана сторона лежала до гори, ніби дивила ся до неба, а гладка сторона спочивала на земли, то се значило: „так“, в противнім же случаю „ні“. В своїй торбинцї від гроший мав він малесеньку статуетку божка Ап-уату [2]) з головою шакаля, що вказував дорогу. Ту статуетку кидав він на роздорожу, та ішов в ту сторону, в котру був обернений писок божка. Найчастїйше радив ся він перстеня з печаткою свого помершого батька, старої родинної памятки, котрий старший єрей в Абідос поклав був на найсьвятїйше місце межи чотирнайцяти [3]) гробами Озіріса, і надав був єму велику чудотворну силу. Перстінь той складав ся з золотої обручки з широкою плиткою до печатаня, на котрій можна було прочитати імя короля Тутмеса III, котрого вже давно за божка уважали, а котрий дарував був єго якомусь предкови Паакера. Коли треба було поснитати ради того перстеня, то могар дотикав ся кінчиком свого бронзового ножа вирізаних на нім знаків

[1]) Маґія — чародійство, чарівництво; чорна маґія — чародійство за помочию злих духів; біла маґія — чародійство за помочию добрих духів. З многих папирусів показує ся, що Єгиптияни карали смертию тих, що чаровали за помочию злих духів, а що годї було знати, яких духів уживають чарівники або чарівницї, то їх взагалї ненавиджено і люди ті мали злу славу.

[2]) То само що божок Анубіс, лиш в иншім видї; і єго з'ображувано з головою шакаля і він був головним божком міста Лікополіс, нинїшного Сіут.

[3]) Тифон розрізав був тїло Озіріса на чотирнайцять куснїв та розкинув по цїлім Єгипті. Де богиня Ізіс знайшла такий кусень, там поставила свому мужеви нагробник. Ніякий з тих нагробників не був так сьвятий аж до найпізнїйших часів, як той, що був в містї Абідос, куди знатнїйші Єгиптяни казали заносити свої мумії, щоби там лежали близько бога Озіріса.

Сербії не змогли зашкодити махінациї метких ворогів теперішної управи краю. Доказом сего єсть користний хід переговорів в справі позички, яку Сербія хоче затягнути за границею. Злобними і ложними суть всі донесеня, які кажуть, що король Александер чує себе знеохоченим до панованя, та що між офіцирами кишить невдоволенє. На ділї має ся як раз противно. Король Александер має енерґію свого батька, тож іде в царі з ощадностию і змислом для економічних справ, а офіцири сербскої армії готові свою кров пролляти за послїдного Обреновича, котрий може завсїгди числити на їх вірність".

Новинки.

Львів дня 29-го сїчня 1902.

— **Посьвяченє Преосьв. вірменьского Архиепископа Йосифа Теодоровича** відбуде ся в недїлю дня 2-го лютого. Посьвяченя довершить Є. Е. кардинал-епископ краківский Пузина в присутности лат. архиепископа дра Більчевского і митрополита Шептицкого, епископату обох обрядів і вірменьского духовеньства. Торжество розпічне ся о годині $8^1/_2$ рано. Вступ до вірменьского костела буде вільний лише за білетами. О годині 6-ій вечером відбуде ся в архиепископскій палатї великий обід на 120 осіб.

— **Цїсарску санкцию** одержала ухвала галицкого сойму в справі прилучена сільскої громади Сколе до громади місточка Сколе, стрийского повіта.

— **З епархії станиславівскої.** О. Мих. Гулла зрік ся уряду декана кудринецкого і одержав грамоту призная і титул вислуженого декана, а завідателем того деканата іменовано о. Ісид. Ганкевича з Устя еписк. — До канон. інституциї на Чабарівку візваний о. Сев. Шанковский екс. сотр. з Пишковець. — Увільнені оо. єромонах Мариян Шкирпан від завідательства в Миліводях і Йос. Сохор від прив. сотрудництва в Копичинцях. — Введені оо.: Софр. Юревич яко завідатель Залуча н. Черемош., єромонах І. Модрицкий яко завідатель Миловець, новопост. пресвитер Тарас Турчманович яко прив. сотрудник в Підлужу, Андр. Федик яко прив. сотрудник в Олеши, Дим. Курдидик яко завідатель в Звинячці і Ів. Купчиньский яко прив сотрудник в Борщеві. — Консистория віднеслась до правительства о визначенє дотациї для прив. сотрудників в Чернїєві, Ляхівцях, Звинячи і Кривотулах. — Памістництво визначило дотацию для чотирох сотрудників при соборній церкві в Станиславові, а то: для Євст. Шмериковского 800 К, для Володим. Микицея і Яр. Бородайкевича по 700 К, а для Вол. Величковского 600 К і по 400 К на мешканє річно. — Богослужебні стипендиї з фундациї бл. п. Григ. Шашкевича дістали оо.: Алекс. Вергановский сотр. з Тисьменичан, Ів. Калитчук сотр. з Тисьмениці, Теод. Матейків парох з Глибокої (на Буковині), Венед. Салевич з Космача і Вас. Чайковский з Перемилова. — Рукоположені в пресвитери оо.: Вол. Билинкевич, Яр. Левицкий, Ів. Луцкий, Мих. Совяковский і Мих. Стрипко. — Представителем греко-кат. обряду в коломийскій окр. радї шк. іменований катихит ґімназиї о. Ант. Войтїховский. — Провізор. катихитами народних шкіл іменовані оо.: Євст. Шмериковский (женьскої) в Станиславові, Ів. Купчиньский в Борщеві і Л. Коростіль в Товмачи. — Увільнено від конкурсового іспиту о. Ник. Семенова, доктораида богословія у Відни. — Відпустку для покріпленя здоровля одержали оо.: Ал. Сабат з Річки на один місяць і Ант. Підлящецкий із Сковятина на два місяцї.

— **Віно архикняжни Єлисавети.** Є. В. Цїсар дав в віні архикняжній Єлисаветї, дочцї пок. архикнязя Рудольфа, в день еї вінчаня 8 міліонів в цїнних паперах, річну пенсию в сумі 1,350.000 корон, замок з 200 гектарами землї, палату у Відни, нашийник з 32 брилянтів, брилянтовий дияде́м, накрите на 36 осіб, брошку, ковтки і инші дорогоцїнности оцїнені на 5 міліонів корон.

— **Видїл товариства „Січ" у Відни** подає до відомости, що з днем 1-го лютого с. р. товариство перенесло ся до нового льокалю VIII. B, Piaristengasse Nr. 46 Hochparter. Почавши від того дня просить ся висилати всї письма і посилки на ту адресу. — За Видїл: *Теофиль Мелень* голова. *Володимир Янович* господар.

— **Пявки лихварскі перед судом.** Маєр Воль, Давид Штерн і Яков Шімель, звістні лихварі перемискі, ставали onогди перед тамошним трибуналом суду карного обжаловані о провину лихви ведєної в заробковий спосіб. Тая трійка оперувала головно межи офіцирами і богато з них довела до утрати степеня офіцирского ба й до самоубийства. По дводневій розправі засуджено Воля на два місяцї арешту і гривну 600 К, Шімля на три тиждні і 100 К гривни, а Штерна на 4 місяцї арешту і 1.600 К.

— **Закритє зелїзничої стациї.** Дирекция зелїзниць державних оповіщує: Стация Волківцї-Турильче, всхідно-галицких зелїзниць льокальних, отворена дотепер для загального руху, буде від дня 1. марта 1902 яко самостійна знесена, і замінена на перестанок особовий і місце набірне. Від згаданого дня почавши, відбувати ся буде з того перестанку особового і місця набірного відправа подорожних і їх пакунків в поїздї в дорозї доплати. Для дрібного товару і для надачи і відбору живої худоби буде згаданий перестанок і місце набірне безусловно замкнене. — Товар в цїлих возах, з виїмком живих зьвірят, може бути такоже надаваний, а єго відправа наступить на стациї в Борщеві. — Що до відбору же товару в цїлих возах на тім перестанку і місци набірнім, то може той відбір наступити лишень по попереднїй умові з зарядом зелїзниці.

— **Дальший репертуар руского театру в Дрогобичи:** Дня 30 сїчня, в четвер, „Верховинцї", драма Корженьовского; 1 лютого в суботу, „Модний жених", комедия зі сьпівами і танцями; 2 лютого в недїлю, „Ой не ходи Грицю", образ народний Старицкого; 4 лютого ві второк, „Кляте серце", драма Захаренка; 6 лютого в четвер, „Попихайло", комедия Шуткевича; 8 лютого, в суботу, „Дзвони корневільскі", оперетка Плянкета; 9 лютого, в недїлю, „Сватанє на Гончарівцї", народна оперета Квітки-Основяненка.

— **На кару смерти** через повішенє засудив львівский трибунал судиїв присяжних глухонімого Ник. Шульгана з Нового Села, за скритоубийство сусіда Олекси Щудла, з котрим Шульган посварив ся о кусник плота. Оборонець засудженого зголосив жалобу неважности.

— **Нагла смерть.** Дня 25 сїчня с. р. вертав Іван Нїмчук 65-лїтний селянин з Кийданець пов. збараского з млина в Чернилові мазовецкім разом з Людвиком Біланом, паробком з Кийданець. По дорозї вступили до корчми в поли, де випили оба по кілька чарок горівки. Під самим селом віддав Нїмчук коні Біланови, а сам поклав ся на мішках. Коли приїхали до дому, спостеріг Білан, що Нїмчук не жиє. Оглядини тїла не виказали нїчого підозрілого і треба припустити, що старий віком та схорований Нїмчук помер наглою смертию.

імени, з котрих три відносили ся до божка, а три означали звичайні предмети. Коли кінчик ножа доторкнув ся котрогось з трох перших знаків, то він гадав, що єго батько, котрий став Озірісом, годить ся на то, що він задумує робити, в противнім случаю відступав він від свого наміру. Нераз притискав він той перстїнь до того місця, де серце, і чекав аж стрітить єго якесь перше жиюче сотворінє; коли оно надійшло з правого боку, то се було для него заохотою, коли же надійшло з лївого боку, то він уважав то за остерігаючий знак свого батька.

З часом завів він в сім запитуваню формальну систему. Все, що стрічав в природї, відносив до своєї особи і до ходу свого житя. І трогаючо і сумно було заразом, як він тїсно звязав був своє житє з душами своїх померших предків. Єго не високо лїтаюча, але сильна уява, скоро він еї порушив, ставила єму зараз перед єго душу образ єго батька і єго за молоду помершого старшого брата, заєдно в тій самій поставі, але при тім так виразно, як би то було на яві.

Але він нїколи не призивав на спомин тих любих покійників, щоби їх згадувати в тихім смутку, що єсть нїби прикрасною цьвіткою на терневім корчи болю, лиш заєдно в самолюбивих цїлях. Він випробував, що запитуванє душі батька єсть добре в таких а таких справах а запитуванє душі брата в инших справах та бажанях і так звертав ся до одного або другого з такою певностию, як той вправний сокерник, котрий рідко сумнїває ся, чи де лїпше ужити сокири або пилки.

Таке поступованє уважав він за миле богам, і був переконаний, що душі єго покійників по їх оправданю сполучили ся з Озірісом, значить ся, що яко частинки душі цїлого сьвіта беруть тепер участь в правленю всім сьвітом, отже приносив їм жертву не лиш в гробници своєї родини, але і в тій сьвятини в некрополї, що була призначена для віддаваня божої чести предкам, а особливо любив то робити в Сетівім домі.

Від Амені'го і других єреїв сьвятинї, що стояла під єго управою, приймав він раду, ба й нагану, і так жив він та гордив ся честнотою своєї віри, а єго учителї анї трошки не сумнївали ся, що він єсть одним із найревнїйших та богам наймилїйших побожних в краю. Єму не треба було нї приятелїв нї вірників, бо єму помагали і ходили з ним на кождім кроцї надприродні сили. Чи то в походї чи в Тебах, здавав ся він все лиш на себе самого, а єго товариші уважали єго за скритого в собі, лютого і гордого, але сильної волї чоловіка.

Мав ту силу в собі, що міг собі уявити так само живо образ утраченої милої, як і види своїх покійників. Та й робив то не лиш сотками тихих ночий, але й так само часто підчас своїх довгих поїздок та подорожий через мовчаливу пустиню.

Бувало підчас такої уяви закипіла в нїм ненависть до поводатора а вслїд за тим зачинав відмавляти довгі й щирі молитви, просячи богів, щоби покарали того, котрий позбавив єго щастя.

Коли Паакер поставив посудину з водою для Неферти на плитї і сягнув по фляшину з любовним напитком, душа єго була так повна бажаня, що не знайшло ся в нїй місця для ненависти; але все-таки не міг могар позбути ся тої обави, що уживаючи того чародійного напитку міг би тяжко прогрішити ся. Длятого заким вилив ті зловіщі каплї до води, поспитав ворожби свого перстеня. Ніж не доторкнув ся сьвятих знаків написи на печатцї, і серед инших обставин був би він длятого не надумував ся довго, лиш зараз відступив від свого наміру.

Сим разом сховав він знеохочений назад ніж до похви, притиснув золотий перстїнь до серця, вишепнув імя свого озірівского брата і ждав на перше жиюче сотворінє, яке підійде до него.

На то не потребував довго ждати, бо із скалистої стїни проти него підняли ся в гору два яснобарвні орли підлїтаючи поволи.

З боязьким напруженєм дивив ся він, куди они летять, а они піднимали ся що раз висше і висше. Через якусь хвилю уносили ся они у воздусї мов би на нїм повисли, лїтали один довкола другого, відтак взяли ся на лїво і щезли по за горами не сповнивши єго бажаня.

Чим скорше вхопив він фляшинку і хотїв еї кинути; але пристрасть, що відозвала ся в єго жилах, була сильнїйшою від єго волї, миленький образ Неферти станув єму перед очима, якась тайна сила скорчила єму пальцї і притиснула до фляшинки, і він на перекір, так, як то бувало робив своїм товаришам, налив любовного напитку до судини з водою та поніс еї своїй жертві.

Неферт тимчасом вийшла була із свого затїнку та пішла проти него.

Мовчки дала собі подати води і випила з охотою всю аж до послїдної каплї.

— Дякую тобі! — сказала она, коли випивши одним духом могла знову відотхнути. — Аж лекше менї стало! А яка сьвіжа і добра вода! Але тобі руки дрожать, а лице у тебе як грань, так набігав ся, мій ти бідненький!

При сих словах подивила ся она на него своїми великими очима так щиро, як то

— Померли: О. Теодор Коржиньский, парох в Жабю, дня 22 с. м., в 72-ім році житя; — о. Іван Плешкан, сотрудник в Чортівци коло Обертина, дня 19 с. м. в 34-ім році житя; — Александра з Желехівских Давидовичева, жена пароха в Сирини.

Господарство, промисл і торговля.

— Товариство взаїмних обезпечень „Дністер" в протягу року 1901 видало 101.751 важних поліс на суму 104,142.099 кор. з премією 927.700 кор. 88 сот. — В 1900 році було 84.765 важних поліс на суму 89,159.867 кор. з премією 771.687 кор. 46 сот. Прибуло в році 1901 більше о 16.986 поліс, 14,982.232 кор. обезпеченої вартости і 156.013 кор. 42 сот. премії.

Шкід в році 1901 було 1021 случаїв, з того виплачено до кінця року 1007 відшкодовань, в 9 случаях вздержано ще виплату з причини доходжень судових, а 5 шкід з причини, що лучились в остатних 3 днях грудня, не могли бути перед кінцем року виплачені.

Сума всіх тих шкід разом з коштами ліквідациї і надгородами за рахунок (вчисляючи і 14 зарезервованих в сумі 6.365 кор.) виносить brutto 542.317 кор. 84 сот., з чого відтрутивши часть реасекуровану остало на власний рахунок 262.390 кор. 71 сот.

В році 1900 за 865 шкід виплачено 455.617 кор. 29 сот., з чого оставало на власний рахунок 218.355 кор. 30 сот.

Фонд резервовий з днем 31 грудня 1901 досягнув квоти 386.402 кор. 83 сот., в році 1900 виносив 311.540 кор. 11 сот., збільшив ся отже сего року о 74.862 кор. 72 сот.

Фонд емеритальний побільшив ся сего року о 16.829 кор. 22 сот. і виносить з днем 31 грудня 1901 47.753 кор. 76 сот.

Дальше з приємностию подаємо до відомости, що з надвижки сеґорічної по дотованю резерви премійної до 43 проц. і фонду резервового після приписів статута решту обернесь на звороти членам в висоті 8 проц. уплаченої премії року попереднього.

Близші дані і замкненє рахунків за рік 1901 подасть ся до відомости по засіданю ради надзираючої.

— Рахунок товариства взаїмного кредиту „Дністер" у Львові, стоваришеня зареєстрованого з обмеж. порукою, за місяць грудень 1901.

I. Стан довжний:

	Кор.	с.
1. Уділи членів	81.169	37
2. Фонд резервовий	8.670	22
3. Специяльна резерва страт	1.111	59
4. Вкладки щадничі: Кор. с.		
а) стан на початку року . . . 806.803 70		
б) вложило в р. 1901 1263 сторін . 514.053 97		
разом 1,320.857 67		
в) виняло в р. 1901 790 сторін . 420.664 14		
Позістає з кінцем року	900.193	53
5. Сальдо процентів (побраних)	38.359	01
6. Неподнята дивиденда за р. 1897, 1898 1899 і 1900	3.447	02
7. Кошти спору	478	50
8. З рахунку ріжних сторін	357	70
9. Кредит банковий (в Банку кр.)		30
Сума	1,033.816	94

II. Стан чинний:

	Кор.	с.
1. Позички уділені на скрипти і векслі: Кор. с.		
а) стан на початку року 1901 . . 763.737·45		
б) уділено на 377 скрипт. і 74 вексл. 340.221·—		
разом. 1,103.958·45		
в) сплачено 289 скриптів, 43 векслів і біж. рати . 234.613·41		
2. Стан з кінцем року 1.629 скр., 116 векслів на суму	869.345	04
3. Готівка в касі	12.151	50
4. Цінні папери фонду резервового	8.587	—
5. „ „ инші	78.101	—
6. В щадници почтовій (обор. чек.)	4.989	20
7. В инших товариствах і банках	43.821	22
8. Рахунок ріжних сторін: у 4 дебиторів	183	04
9. Сальдо коштів адміністрациї	16.683	94
Сума	1,033.816	94

Членів прибуло 295, з 312 уділами, убуло 146, з 153 уділами; остає з кінцем року 1901, всіх членів 2.006 з 2.090 деклярованими уділами в сумі 104.500 К. — сот.

Стопа процентова від вкладок 4 процент, від позичок уділюваних з провізиєю на кошти адміністрациї $6^1/_2$%.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Прага 29 січня. Молодоческий виконуючий комітет скликав нове засіданє на день 2. лютого до Праги.

Новий Йорк 29 січня. З причини близкої гостини кн. Генрика пруского, заряджено великі средства осторожности против анархістів.

Льондон 29 січня. Велику сензацию викликало в Анґлії вчерашне заявленє льорда Бальфура в палаті послів, що голяндске правительство розпочало урядово переговори в справі заключеня мира в полудневій Африці та що Анґлія возьме то представленє Голяндиї під розвагу. Часописи висказують радість, що мир буде заключений з честию для Анґлії.

Берлин 29 січня. Князь Уельский від'їхав звідси до Стреліц. Цісар Вільгельм проводив князя на дворець.

Надіслане.

лиш она уміла і подала єму праву руку, котру він нагально притиснув до уст.

— Дай спокій — сказала она і усьміхнула ся — ось виходить вже княгиня з якимсь єреєм з хати нечистих. А якими страшними словами був та перед тим мене налякав! Ну, то правда, що я дала тобі причину гнівати ся на мене; але тепер вже не гніваєш ся на мене, і приведеш знову свою матір до моеї, чуєш! Ані слова! Буду видіти, чи мій первий брат не послухає мене!

Збиточливо погрозила єму пальцем а споважнівши глянула на Паакера такими очима, що єго від того погляду аж за серце стиснуло, але розкошно обліло та сказала: Не гнівайже ся вже. Таже то так красно, коли люди з собою добре живуть.

По сих словах пустилась она до парашітової хати, а Паакер притиснувши обі руки до груди говорив сам до себе: Напиток таки помагає і она ще буде моєю! Прийміть мою вдяку, боги небесні!

Ся молитва, котру він звичайно відмавляв, коли єму щось щасливо повело ся, завмерла єму нині на устах. Він побачив ся близьким своєї цїли, своїх бажань! Зачароване жерело, за котрим він бануваа довгими роками, лежало ось тут перед єго очами. Ще кілька кроків, а він міг пити з него досхочу, міг напити ся заразом любови і мести!

Підчас коли ішов за жінкою Мени і з боязкою старанностию затикав фляшинку за своїм поясом, щоби з неї не витекла ані капелька того дорогоцінного напитку, котрого він після припису старої чарівниці мав ще раз ужити, відозвались в нім остерігаючі голоси, на котрі він як на упімненє батька привик був зважати. Але в сій хвили він сьміяв ся з них і дав зверхний вираз тому настроєви який єго опанував та підніс праву руку високо в гору, як той пяний, що іде до бочки з вином і не хоче слухати, коли єму хтось каже, щоби того не робив. Пристрасть ще так кріпко єго держала ся, що в єго души ледви як би якась тїнь відозвала ся гадка, що він пережив ту коротеньку хвилинку, в котрій з честного чоловіка стає злочинець. Не прочував того, що він дійшов до тої точки, від котрої єго житє мало завернути в зовсїм иншу сторону.

Чарівниця Гект перейшла попри него, бо їй захотіло ся побачити ту женщину, для котрої она дала єму любовного напитку. Він добачив єї і налякав ся; але стара щезла незадового поза скалами та муркотіла сама до себе: От дивіть ся на того шестипальку! Уживає в спадщині по Ассї!

На середині долини зійшли ся Неферт і могар з княгинею Бент-Анат та з Пентауром, що ішов з нею.

Коли обоє послідні вийшли з парашітової хати, станули мовчки одно на проти другого.

Королівска дівиця притиснула руку до серця і глубокими віддихами втягала в себе чистий воздух гірскої долини. Так їй легко стало на души, як би тяжка змора спала з неї, як би висвободила ся від страшної небезпечности.

Наконець звернула ся до свого товариша, котрий поважно споглядав в землю і відозвала ся: Що за пора!

Висока стать Пентаура не рушилась, але він потакнув головою як би крізь сон.

(Дальше буде).

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Ціна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всі, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найцерного поета. Крім обширної житєписи і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезиї, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

— „Краєвий Союз кредитовий" видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цінах:

1. Книга довжників . . . аркуш по 10 сот.
2. Замкненя місячні 2 аркуші „ 5 „
3. Інвентар довжників . аркуш „ 5 „
4. „ вкладників . „ „ 5 „
5. „ уділів . . . . „ „ 5 „
6. Книга головна . . . „ „ 10 „
7. „ ліквідацийна . „ „ 10 „
8. „ вкладок щадничих „ „ 10 „
9. „ уділів членьских „ „ 10 „
10. Реєстр членів . . . . „ „ 10 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзі кредитовім" у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).